

даше съ кални ржѣцѣ, та да се увѣря още по-добрѣ, че той наистина работилъ. И азъ всекога хубавѣ го дочаквахъ, съ кахвѣ го черпѣхъ, а по-нѣкогажъ му давахъ и нѣкоя пара, да си опита честъта на играта съ книги.

Тѣй ме водѣше той за нощ до двадесетъ дена. Най-сетнѣ споредъ противословни нѣкои отговори, които ми правѣше, свѣтна ми на очитѣ, и азъ познахъ че той ме лъже. А другъ единъ грѣкъ, мой приятель, когото викяхме Барба-Апостоли, и който бѣше участвувалъ въ критското възстание, расказа ми, че въ тъмницата отъ край се кара спекуляция по този начинъ, — че на таквизъ измамници работата всекога добрѣ върви. Срамъ ме бѣше, лично да панадна лукавиятъ Франгиско, та да го укоря зарадъ безсрамното му лъгане; — по-нѣкогаждъ ми пламнуване гнѣвътъ, и мислѣхъ да му отвѣрна, като накарамъ да го побѣхтятъ, — но бихъ честитъ, и отъ това да се въздържа.

Догдѣ ставаше това, азъ се бавѣхъ и съ друга важна работа, именно: посрѣдствувахъ между приятелитѣ ни отъвѣнка, и г. Славейкова, когото бѣха затворили въ най-скритното мѣсто: щото никакво пошепнуване да неможе да стигне до него. А че пакъ се намѣриха начини, дѣто всеки-денъ да може той да получава извѣстия за течението на работата си, за точкитѣ, на които трѣбва да се облегне въ своя защита, както и за всичко, което му трѣбваше да знае.

За да се опитамъ да направя това, накарамо ме бѣше, още отъ-първень, извѣстнето, че „Македония“, макаръ вече мъртва, пакъ не погинала освѣнъ върхъ лешътъ на своятъ противникъ: защото Хаджи Иванчо билъ пакъ съсианъ и принуденъ да отстъпи отъ Ексархията. Како знаехъ колко ще отлекне на г. Славейкова, ако му доставѣхъ тая случка, привикахъ нашитѣ Българи, що бѣха затворени въ „Тереханата“,